

Arrest

nr. 123 666 van 8 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt voor eerste verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 20 mei 1947 in de Armeense stad Gori. U bent officieel gehuwd met K.(...) M.(...) (O.V. X), met wie u 5 kinderen heeft. 3 van hen, A.(...) M.(...) (O.V. X), V.(...) M.(...) alias V.(...) A.(...) (O.V. X) en S.(...) M.(...) alias (...) H.(...) (O.V. X), zijn reeds jarenlang in België.

Op 3 januari 2005 verliet u Armenië samen met uw vrouw, enerzijds omwille van de algemene slechte situatie in het land, maar vooral omdat het gemis van jullie kinderen te groot werd. Niettemin uw 2 andere kinderen op dat moment nog steeds in Jerevan verbleven. Jullie reisden met het vliegtuig vanuit Jerevan naar Parijs, waar jullie met de auto werden opgehaald door een van jullie kinderen. In

België, waar jullie nog op 3 januari 2005 aankwamen, woonden jullie afwisselend bij jullie zoon en dochter, dit echter zonder over verblijfsdocumenten te beschikken. In februari 2007 ging u daarom samen met uw vrouw naar Frankrijk, waar jullie asiel vroegen in de hoop er verblijfsdocumenten te verkrijgen. Jullie kregen echter een negatieve beslissing en keerden daarom naar België terug. Op 29 januari 2014 werden u en uw vrouw door de Belgische politie illegaal aangetroffen op het adres van uw zoon A.(...) in Merelbeke. Daarom werden jullie overgebracht naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel, waar u op 17 februari 2014 een asielaanvraag indiende.

U legde geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op dezelfde redenen als uw vrouw (CGVS, p. 8). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, K.(...) M.(...)(O.V. 7.658.618), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vrouw, K.(...) M.(...) (O.V. 7.658.618), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de algemene slechte situatie in Armenië enerzijds en omwille van het gemis van uw 3 kinderen, die al jarenlang in België verblijven, anderzijds.

Er moet echter worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen enkel element aanbrengt dat wijst op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt namelijk duidelijk dat u in het verleden in Armenië zelf geen problemen hebt gekend, behalve gezondheidsproblemen (CGVS, p. 12). Ook uw kinderen of man kenden in Armenië geen persoonlijke problemen, maar verlieten het land omwille van economische redenen (CGVS, p. 7 – CGVS man, p. 9). Bij terugkeer naar Armenië vreest u niemand, enkel de algemene slechte toestand in het land. U vreest dat u geen huis en middelen zal hebben om te overleven aangezien jullie huis hebben verkocht voor jullie uit Armenië vertrokken (CGSV, p. 3, 8 en 12). Uw man voegde er nog aan toe dat hij vreest geen pensioen te krijgen in Armenië omdat alle bedrijven waar hij destijds heeft gewerkt ondertussen mogelijk niet langer bestaan. Hoe dan ook zou dit pensioen bovendien ontoereikend zijn (CGVS man, p. 5). Dit zijn echter louter socio-economische problemen, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de algemene socio-economische situatie in Armenië vreest, waarvan elke inwoner van uw herkomstland slachtoffer is (CGVS, p. 3, 5, 6). Nergens doorheen uw verklaringen haalt u elementen aan die wijzen op een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat u ook opwierp dat u ernstige medische problemen heeft (CGVS, p. 3, 6, 7, 8). Deze medische redenen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw medische problemen ook in Armenië reeds behandeld werden (CGVS, p. 6), zodat er ook in dit verband geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Voor deze medische problemen dient u zich zodoende te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gedurende uw interview maakte u ook meermaals uw wens kenbaar om bij uw kinderen in België te blijven (CGVS, p. 3, 4, 5, 6, 7, 10, 12, 14). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet ook een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw man, N.(...) M.(...) (O.V. 7.658.618), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt voor tweede verzoekster als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 16 mei 1948 in de Armeense hoofdstad Jerevan, waar u ook woonde. U bent officieel gehuwd met N.(...) M.(...) (O.V. 7.658.618), met wie u 5 kinderen heeft. 3 van hen, A.(...) M.(...) (O.V. 4.709.418), V.(...) M.(...) alias V.(...) A.(...) (O.V. 4.641.016) en S.(...) M.(...) alias A.(...) H.(...) (O.V. 4.741.283), zijn reeds jarenlang in België.

Op 3 januari 2005 verliet u Armenië samen met uw man, enerzijds omwille van de algemene slechte situatie in het land, maar vooral omdat het gemis van jullie kinderen te groot werd. Niettemin uw 2 andere kinderen op dat moment nog steeds in Jerevan verbleven. Jullie reisden met het vliegtuig vanuit Jerevan naar Parijs, waar jullie met de auto werden opgehaald door een van jullie kinderen. In België, waar jullie nog op 3 januari 2005 aankwamen, woonden jullie afwisselend bij jullie zoon en dochter, dit echter zonder over verblijfsdocumenten te beschikken. In februari 2007 ging u daarom samen met uw man naar Frankrijk, waar jullie asiel vroegen in de hoop er verblijfsdocumenten te verkrijgen. Jullie kregen echter een negatieve beslissing en keerden daarom in april 2010 naar België terug, te meer omdat een van uw zonen er toen eindelijk in geslaagd was zijn verblijf te legaliseren. Omdat u ernstig ziek was geworden, diende u op 8 februari 2013 een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard en op 18/3/2013 ontving u samen met deze beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten. U keerde echter niet naar Armenië terug, maar bleef illegaal bij uw kinderen in België. Op 29 januari 2014 werd u samen met uw man door de Belgische politie illegaal aangetroffen op het adres van uw zoon A.(...) in Merelbeke. Daarom werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel, waar u op 17 februari 2014 een asielaanvraag indiende.

U legde geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de algemene slechte situatie in Armenië enerzijds en omwille van het gemis van uw 3 kinderen, die al jarenlang in België verblijven, anderzijds.

Er moet echter worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen enkel element aanbrengt dat wijst op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt namelijk duidelijk dat u in het verleden in Armenië zelf geen problemen hebt gekend, behalve gezondheidsproblemen (CGVS, p. 12). Ook uw kinderen of man kenden in Armenië geen persoonlijke problemen, maar verlieten het land omwille van economische redenen (CGVS, p. 7 – CGVS man, p. 9). Bij terugkeer naar Armenië vreest u niemand, enkel de algemene slechte toestand in het land. U vreest dat u geen huis en middelen zal hebben om te overleven aangezien jullie huis hebben verkocht voor jullie uit Armenië vertrokken (CGSV, p. 3, 8 en 12). Uw man voegde er nog aan toe dat hij vreest geen pensioen te krijgen in Armenië omdat alle bedrijven waar hij destijds heeft gewerkt ondertussen mogelijk niet langer bestaan. Hoe dan ook zou dit pensioen bovendien ontoereikend zijn (CGVS man, p. 5). Dit zijn echter louter socio-economische problemen, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de algemene socio-economische situatie in Armenië vreest, waarvan elke inwoner van uw herkomstland slachtoffer is (CGVS, p. 3, 5, 6). Nergens doorheen uw verklaringen haalt u elementen aan die wijzen op een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit.

Volledigheidshalve zij erop gewezen dat u ook opwierp dat u ernstige medische problemen heeft (CGVS, p. 3, 6, 7, 8). Deze medische redenen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw medische problemen ook in Armenië reeds behandeld werden (CGVS, p. 6), zodat er ook in dit verband geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Voor deze medische problemen dient

u zich zodoende te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gedurende uw interview maakte u ook meermaals uw wens kenbaar om bij uw kinderen in België te blijven (CGVS, p. 3, 4, 5, 6, 7, 10, 12, 14). Ik vestig in dit verband graag uw aandacht op het feit dat er in de Vreemdelingenwet ook een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van gezinshereniging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw man, N.(...) M.(...) (O.V. 7.658.618), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 E.V.R.M., artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting. Volgens verzoekers is er eveneens sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De Raad sluit zich hiervoor aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij geen enkel element aanbrengen dat wijst op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit hun verklaringen blijkt namelijk duidelijk dat zij in het verleden in Armenië zelf geen problemen hebben gekend, behalve gezondheidsproblemen (stuk 4, gehoorverslag verzoekster, p. 12). Ook verzoekers' kinderen kenden in Armenië geen persoonlijke problemen, maar verlieten het land omwille van economische redenen (stuk 4, gehoorverslag verzoekster, p. 7). Bij terugkeer naar Armenië vreest verzoekster niemand, enkel de algemene slechte toestand in het land. Zij vreest dat zij geen huis en middelen zal hebben om te overleven aangezien zij het huis hebben verkocht voor zij en verzoeker uit Armenië vertrokken (stuk 4, gehoorverslag verzoekster, p. 3, 8 en 12). Verzoeker voegde er nog aan toe dat hij vreest geen pensioen te krijgen in Armenië omdat alle bedrijven waar hij destijds heeft gewerkt ondertussen mogelijk niet langer bestaan. Hoe dan ook zou dit pensioen bovendien ontoereikend zijn (stuk 4, gehoorverslag verzoeker, p. 5). Dit zijn echter louter socio-economische problemen, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zouden lopen. De Raad

stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijven. Verzoekers betwisten immers niet dat zij louter om economische redenen hun land van herkomst verlieten en nooit enig probleem kenden met de autoriteiten of derden. In de mate verzoekers menen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade lopen omdat zij in Armenië volledig in de armoede zullen dienen te (over)leven, er, gezien hun leeftijd, niet meer aan de slag kunnen en dat als zij er al over een pensioen zouden beschikken, dit hen nauwelijks in staat zal stellen in hun elementaire levensbehoeften te voorzien, wijst de Raad erop dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Met een aantal algemene beweringen en een verwijzing naar algemene artikels omtrent armoede in Armenië, die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen tonen zij niet aan dat de economische situatie het niveau van hardheid vereist opdat sprake zou van “onmenselijke handelingen” in de zin van artikel 48/4, b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers menen dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zal worden van “onmenselijke behandelingen” daar zij te kampen heeft met ernstige medische problemen waarvoor zij geen behandeling in Armenië kan bekomen en zij bovendien niet over voldoende financiële middelen beschikt om de nodige medicijnen te betalen, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet op deze grond geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar verzoekende partij hiertoe een beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partij kon zich derhalve wel degelijk beroepen op de procedure voorzien bij voormeld artikel 9ter. De vaststelling dat deze procedure niet met gunstig gevolg kon worden gevoerd staat niet gelijk aan het zich niet erop kunnen beroepen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF